

לקוטי תורה • פרשת צו • מאמר 5

עניין שבעת ימי המילואים הנה לכאורה אינו מובן...

עניין שבעת ימי המילואים

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/5](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/5)

1

ענין שבעת ימי המילואים הנה לכאורה אינו מובן איך בחי' אור החמה קאי על בחי' הנקי' נער עליון דאצילות,

ענין שבעת ימי המילואים: לכאורה לא מובן כיצד בחינת "אור החמה" מתייחסת לבחינה הנקראת "נער" העליון של אצילות,

שהוא למטה מבחי' חתן כמשי"ל [כמה שכתוב לעיל] והלא מקרא מלא כתיב לשמש שם אהל בהם והוא כחתן הרי דשמש הוא בחי' חתן וכמשי"ש ר"פ בהעלותך קמ"ח ב'.

שהוא למטה מבחינת "חתן", כפי שנתבאר לעיל. והרי פסוק מפורש אומר: "לשמש שם אהל בהם והוא כחתן"; נמצא שהשמש היא בחינת "חתן", וכך כתוב בתחילת פרשת בהעלותך, קמ"ח ע"ב.

אך הענין דשמש הוא בחי' ז"א והרמ"ז [והרב משה זכות] שם כ' [כתב] שהוא אור הז"א שמצד אבא כי אור הוא בחכמה וזהו בחי' חתן ובחי' אז יבקע כשחר אורך כו'.

אלא שהענין הוא שהשמש היא בחינת ז"א; והרמ"ז כותב שם שהיא אור ז"א שמצד אבא, שכן "אור" הוא בחכמה. וזהו בחינת "חתן", וכן בחינת "אז יבקע כשחר אורך" וגו'.

אמנם נודע דז"א דאצילות מקנן ביצירה ואז נקי' נער וכמשי"ש בענין הכרובים אזי נקראו זו"ג [זעיר אנפין ונוקבא] אנפי זוטרי בגמרא כו' ע"ש.

אולם ידוע שז"א דאצילות מקנן ביצירה, ואז הוא נקרא "נער", וכפי שנכתב בענין הכרובים: אז ז"א ונוקבא נקראים בגמרא "אנפי זוטרי" וכו', עיין שם.

2

ולכן אי"ש [אתי שפיר] דאור הלבנה ואור החמה הנז' [הנזכר] כאן בפסוק זה דוהי' [דוהיה] אור הלבנה כו' הן בחי' ב'

ולכן מובן היטב שאור הלבנה ואור החמה הנזכרים כאן בפסוק "והיה אור הלבנה" וכו' הם בחינת שני

נערים דכן פי' בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] בישעיה דמייירי הפסוק בזו"ג [בזעיר אנפין ונוקבא] כשמתלבשים ביצירה ועשי' [ועשיה], והטעם שפי' כן אי"ש [אתי שפיר] עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בפרדס בערך חמה שיש חילוק בין לשון שמש לחמה

"נערים": כך מוסבר בלקוטי תורה של האריז"ל על ישעיהו, שהפסוק עוסק בז"א ונוקבא כשהם מתלבשים ביצירה ובעשיה. והטעם לכך מובן היטב על פי מה שכתוב בפרדס, בערך "חמה", שיש הבדל בין המילה "שמש" למילה "חמה":

כי מצד הימין נק' שמש צדקה ומרפא בכנפיה ומצד השמאל נק' חמה בסוד חמימות האש של הגבורה כו'

מצד ימין היא נקראת "שמש", כמו "שמש צדקה ומרפא בכנפיה", ומצד שמאל היא נקראת "חמה", בסוד חום אש הגבורה וכו'.

ונודע דמדת הגבורה הוא בחי' צמצום דהיינו כשנמשך להאיר בבי"ע שצ"ל ע"י צמצום ע"ד צמצם שכינתו בין בדי ארון.

וידוע שמידת הגבורה היא בחינת צמצום: כלומר, כשהאור נמשך להאיר בכריאה, ביצירה ובעשיה, הדבר צריך להיעשות באמצעות צמצום, על דרך "צמצם שכינתו בין בדי ארון".

3 ובמ"א נתבאר ענין החילוק בין שמש לחמה כי השמש הוא המאור עצמו שממנו נמשך ומתפשט הזיו להאיר על הארץ.

במקום אחר הוסבר ההבדל בין "שמש" ל"חמה": השמש היא המאור עצמו, שממנו נמשכת ומתפשטת ההארה כדי להאיר על הארץ.

וחמה אינו השמש עצמה רק הוא לשון חמימות דהיינו מה שהוא מחומם מחמת השמש והיינו הארת הז"א מה שנמשך להאיר בבי"ע.

החמה, לעומת זאת, אינה השמש עצמה; זהו כינוי לחמימות, כלומר לדבר שמתחמם מחמת השמש. זוהי ההארה של ז"א, הנמשכת להאיר בכריאה, ביצירה ובעשיה.

4 ולכן א"ש [אתי שפיר] דבחינה זו נק' נער והיינו בחי' נער עליון כו' משא"כ בחי' שמש נק' כחתן שהוא עצמיות ז"א שבאצילות.

לכן מוכן היטב שבחינה זו נקראת "נער", כלומר בחינת "נער עליון" וכו', ואילו בחינת השמש נקראת "כחתן", שכן היא עצמות ז"א שבאצילות.

ועפ"י [ועל פי זה] יובן יותר ענין שהעלייה הוא להיות שבעתים כאור שבעת הימים, כי הנה פי' וענין בחי' ומדרגת ב' בחי'נערים היינו שבהן

על פי זה יובן טוב יותר ענין העלייה, שתהיה "שבעתיים כאור שבעת הימים". משמעותן וענינן של שתי הבחינות והמדרגות של ה"נערים" הוא שבהן

ועל ידן הוא התקשרות והתחברות האור מא"ס ב"ה המלוכש באצילות לנבראים וכמו אור החמה ואור הלבנה שהן מאירים לארץ ולדרים עליה כו'.

ועל ידם נקשר ומתחבר האור מאין סוף ברוך הוא, המלוכש באצילות, עם הנבראים, בדומה לאור החמה ולאור הלבנה המאירים לארץ וליושביה וכו'.

דהנה באמת אין ערוך כלל בין הנבראים שהם בעלי גבול ותכלית לגבי האור המלוכש בע"ס [בעשר ספירות] דאצילות שהוא בחי' א"ס וא"כ מאחר שאין ערוך ביניהם איך יומשך האור והחיות מאצילות לבי"ע

שהרי באמת אין כל ערך בין הנבראים, שהם בעלי גבול ותכלית, לבין האור המלוכש בעשר הספירות דאצילות, שהוא בחינת אין סוף. ואם כן, מאחר שאין ביניהם כל ערך, כיצד יכול האור והחיות להימשך מאצילות לבריאה, יצירה ועשיה?

אלא שזהו ע"י בחי' צמצומים שבתחלה נתצמצם האור המלוכש בז"א ונק' שמש להיות מאיר בבחי' צמצום

אלא שהדבר נעשה באמצעות צמצומים: תחילה הצטמצם האור המלוכש בז"א, הנקרא שמש, כדי שיאיר באופן מצומצם;

והוא אור החמה ונק' נער עליון והוא נער את בני בלהה כו' ואח"כ נמשך מבחי' זו ומתלבש בבחי' מלי שהוא בחי' פני לבנה

וזהו אור החמה, הנקרא "נער עליון", ועליו נאמר "והוא נער את בני בלהה" וכו'. לאחר מכן נמשך [האור] מבחינה זו ומתלבש בבחינת מלכות, שהיא בחינת "פני לבנה",

דהיינו מקור ב"ע שבאצילות והוא בחי' נער הב' והן הן ג"כ ב' הכרובים, ועמ"ש בד"ה ששת ימים תאכל מצות בענין שני הבחינות דים ויבשה שבבחי' מלכות דאצילות

כלומר, מקורם של בריאה, יצירה ועשיה שבאצילות; וזו בחינת ה"נער" השני. והם גם שני הכרובים. ועיינו במה שנכתב במאמר המתחיל "ששת ימים תאכל מצות", בענין שתי הבחינות של ים ויבשה שבבחינת מלכות דאצילות,

שהוא ג"כ להיות שהמלכות מחברת אור האצילות בבי"ע והממוצע צ"ל בו שני בחינות בחי' תחתונה שבאצילות ושרש ומקור דבי"ע

והדבר נובע גם מכך שמלכות מחברת את אור האצילות לבריאה, יצירה ועשיה, ומתוך כך הממוצע צריך לכלול שתי בחינות: הבחינה התחתונה שבאצילות, והשורש והמקור של בריאה, יצירה ועשיה.

וזהו ענין ים וארץ כו' ע"ש ומשם יובן ג"כ לענין ב' בחי' נערים המבואר כאן.

וזהו ענין הים והיבשה וכו', עיינו שם. ומכאן אפשר להבין גם את ענינן של שתי בחינות ה"נערים" המבוארות כאן.

5 והנה כמו שאין ערוך לבי"ע לאצילות כן ויתר מכן אין ערוך אצילות לגבי א"ס ב"ה

והנה, כשם שבריאה, יצירה ועשיה אינן בערך לאצילות, כך — ואף יותר מכך — אצילות אינה בערך לאין סוף, ברוך הוא.

ולכן כדי שיהיה התלבשות אור א"ס ב"ה מלמעלה מהאצילות מבחי' א"ק [אדם קדמון] באצ"י הוא ג"כ ע"י בחי' צמצומים וכמ"ש בבינונים ח"ב [חלק ב'] פ"ט בהג"ה [בהגהה] שע"י צמ צומים אלו יוכל להאיר באצילות ואור זה נק' אור שבעת הימים

לכן, כדי שאור אין סוף, ברוך הוא, שמעל לאצילות, מבחינת אדם קדמון, יתלבש באצילות, הדבר נעשה גם כן באמצעות צמצומים, וכמו שכתוב בבינונים [תניא], חלק ב', פרק ט, בהגהה: שעל ידי צמצומים אלה הוא יכול להאיר באצילות. אור זה נקרא "אור שבעת הימים",

כי הוא בחי' מל' דא"ק [דאדם קדמון] שנעשה עתיק לאצילות כמו שמל' דאצ"י נעשה עתיק לבריאה כו' והז"ת [והז' תחתונות] המתלבשים בא"א דאצילות נק' שבעת הימים והג"ר [והג' ראשונות] נק' אור שבעת הימים.

כי זו בחינת מלכות דאדם קדמון, שנעשית עתיק לאצילות, כשם שמלכות דאצילות נעשית עתיק לבריאה וכו'. ושבע הספירות התחתונות, המתלבשות באריך אנפין דאצילות, נקראות "שבעת הימים", ושלוש הספירות הראשונות נקראות "אור שבעת הימים".

6 והוא ג"כ ענין ב' הבחי' שיש בהממוצע כו' כנ"ל, והנה בוודאי אין ערוך כלל וכלל בחי' אור החמה ואור הלבנה

גם זהו ענינן של שתי הבחינות שבממוצע, כנ"ל. והנה, בוודאי אין שום ערך והשוואה בין אור החמה לאור הלבנה,

שהם הארת האצילות לבי"ע לגבי אור שבעת הימים שהוא הארת המאציל א"ס ב"ה בא"א דאצילות ובכל הע"ס [העשר ספירות] דאצילות וכנודע,

שהם הארה מאצילות לבי"ע, לעומת אור שבעת הימים, שהוא הארה מן המאציל, אין סוף ברוך הוא, באריך אנפין דאצילות ובכל עשר הספירות דאצילות, כידוע.

ולכן בחי' אור החמה ואור הלבנה נק' בחי' נערים שהוא בחי' צמצום וקטנות, משא"כ בחי' כתר דאצילות נק' עתיק יומין ושער רישיה כעמר נקא כו'.

ולכן אור החמה ואור הלבנה נקראים בחינת "נערים", שהיא בחינת צמצום וקטנות; ואילו כתר דאצילות נקרא "עתיק יומין", ו"שער רישיה כעמר נקא" וכו'.

אמנם לעתיד בב"א [במהרה בימינו אמין] שיהיה עליית העולמות ויתעלו בי"ע להיות ממש במדרגת האצ"י דעכשיו ויותר וכמ"ש וישם מדברה כעדן,

אולם לעתיד לבוא, במהרה בימינו, אמין, כאשר העולמות יעלו ובי"ע יתעלו להיות ממש בדרגת אצילות כפי שהיא עכשיו, ואף למעלה ממנה, כמו שכתוב: "וישם מדברה כעדן",

לכן יהיה אור הלבנה ואור החמה שהם הארת אלקות המאיר בבי"ע יהיו במדרגה נפלאה יותר מבחי' אור שבעת הימים שהוא האור והגילוי המאיר עכשיו מהמאציל א"ס ב"ה באצילות,

לכן אור הלבנה ואור החמה, שהם הארת אלקות המאירה בבי"ע, יהיו בדרגה נפלאה יותר מבחינת אור שבעת הימים, שהוא האור והגילוי המאירים עכשיו מן המאציל, אין סוף ברוך הוא, באצילות.

והיינו כי אור החמה שהוא יסוד דאצילות בחי' יוסף שנק' נער יתעלה להיות בבחינת ומדרגת יסוד דא"ק [דאדם קדמון] שהוא המשפיע לבחי' מלי דא"ק [דאדם קדמון] שנעשה עתיק לאצ"י הנק' אור שבעת הימים כו'

כלומר, אור החמה, שהוא יסוד דאצילות, בחינת יוסף הנקרא "נער", יתעלה להיות בבחינת ובדרגת יסוד דא"ק, המשפיע לבחינת מלכות דא"ק, שנעשית עתיק לאצילות ונקראת "אור שבעת הימים" וכו'.

(והיינו ג"כ פנימיות עתיק כמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] בפי' כי תשא דקפ"ח ע"ב בפי' כאור שבעת הימים ויש ראיה לפירושו ממ"ש ברכות דפי' כאור שבעת הימים היינו אור הגנוז כדלקמן ובחי' אור הגנוז זהו ענין ופני לא יראו והיינו פנימיות אבא שהוא פנימיות עתיק).

(והיינו גם פנימיות עתיק, כמו שכתב הרמ"ז בפרשת כי תשא, דף קפ"ח ע"ב, בפירוש "כאור שבעת הימים". ויש ראיה לפירושו ממה שכתוב במדרש רבה, שפירש "כאור שבעת הימים" כאור הגנוז, כדלקמן. ובחינת אור הגנוז היא ענין "ופני לא יראו", והיינו פנימיות אבא, שהיא פנימיות עתיק).

ובמ"א נתבאר שזהו ענין מלך השמיני הדר שהוא למעלה מהשבירה והתיקון שהוא בחי' המתקן עולם התהו להיות בבחי' תיקון כו',

ובמקום אחר נתבאר שזהו ענינו של המלך השמיני, הדר, שהוא למעלה מן השבירה והתיקון, שכן הוא הבחינה המתקנת את עולם התהו ומביאה אותו למצב של תיקון וכו'.

ועיין מזה לקמן ע"פ למנצח על השמינית ואור הלכנה יהיה ג"כ כאור החמה ועיין בע"ח [בעץ חיים] שער א"א פ"ב [פרק ב'].

ולעין בעניין זה בהמשך, על הפסוק "למנצח, על השמינית". ואור הלכנה יהיה גם הוא כאור החמה. ועיין כ- Etz Chaim, Shaar Arich Anpin, פרק 2.

7 וזהו נערים פני זקנים ילבינו שיתעלה למעלה מבחי' ומדרגת זקנים דעכשיו כנ"ל. ועי"ל [ועוד יש לומר] עפמשי"ל [על פי מה שכתוב לעיל] בשה"ש [בשיר השירים] בד"ה שחורה אני דלפעמים כתיב ושער רישיה כעמר נקא ולפעמים כתיב קוצותיו תלתלים שחורות כעורב

זהו [פירוש] "בחורים ילבינו את פני הזקנים": [הבחור] יתעלה מעל לרמה ולמדרגה של ה"זקנים" של זמננו, כפי שהוזכר לעיל. אפשר לומר עוד, על פי מה שנכתב לעיל בשיר השירים, במאמר המתחיל "שחורה אני", שלפעמים נאמר "ושער ראשו כצמר נקי", ולפעמים נאמר "תלתלי שערותיו שחורים כעורב",

והוא ענין ההלכות שבמ"ע [שבמצות עשה] ושבמצות ל"ת [לא תעשה] כו', וזהו ג"כ ענין נערים וזקנים כי הזקן היינו שהלבינו שערותיו משא"כ הנערים הם שחורי הראש שחורות כעורב

וזהו ענין ההלכות של מצוות עשה ושל מצוות לא תעשה וכו'. וזהו גם ענין ה"בחורים" וה"זקנים": זקן הוא מי ששערותיו הלבינו, ואילו הבחורים הם שחורי ראש, "שחורים כעורב".

וכן למטה בימי הנערות שיש רתיחת הדמים והיצה"ר [והיצר הרע] מפתה אותו לרדוף אחר תאוותיו וחמדותיו צריך התגברות יתירה להיות סור מרע ולאתכפיה לסט"א [לסטרא אחרא] ולקדש א"ע [את עצמו] במותר לו.

כך גם למטה: בימי הנעורים, כשהדם רותח והיצר הרע מפתה את האדם לרדוף אחר תאוותיו וחמדותיו, הוא זקוק לכוחות נוספים כדי להיות "סור מרע", להכניע את הסטרא אחרא ולקדש את עצמו גם בדברים המותרים לו.

8 וזהו ונערים פני זקנים ילבינו שע"י קיום מל"ת [מצות לא תעשה] נמשך לע"ל [לעתיד לבוא] גילוי בחי' עליונה יותר מבחי' ההמשכה דשער רישי' [רישיה] כעמר נקא והיינו מש"ש [מה שכתוב שם] שחורה אני ונאווה כו' כיריעות שלמה מקור הלבנונית בחי' והלבנון כו'.

זהו [פירוש] "ונערים פני זקנים ילבינו": על ידי קיום מצוות לא תעשה נמשכת לעתיד לבוא התגלות של מדרגה עליונה יותר מהמדרגה הנמשכת מ"שער ראשו כעמר נקא". זהו מה שכתוב שם: "שחורה אני ונאווה... כיריעות שלמה" — מקור הלבנונית, בחינת "והלבנון" וכו'.

9 ובזה יובן מ"ש חנוך לנער ע"פ דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנו ומבואר הקושיא בבינונים בחינוך קטן דמדכתיב ע"פ דרכו כו'

בכך יובן הכתוב: "חנוך לנער על פי דרכו; גם כי יזקין לא יסור ממנו". הקושיא מבוארת ב"חינוך קטן" שבתניא: מכיוון שנאמר "על פי דרכו" וכו',

וא"כ מאי מעליותא כו', ולפי הנ"ל א"ש [אתי שפיר] דעם היות שימי הנערות הם מוחין דקטנות לגבי ימי הזקנה.

אם כן, מהי המעלה בכך וכו'? לפי האמור לעיל הדבר מובן היטב: אף שימי הנערות הם בחינת מוחין דקטנות ביחס לימי הזקנה,

אך מעלת האתכפיה אז בהיותו בימי הנערות בזמן שהוא בכחו ועצמיותו ורתיחת דמו הוא ממשיך בכל זאת, מעלת האתכפיה שבאותה שעה, כשהוא בימי הנערות, בזמן שהוא במלוא כוחו ועצמיותו ודם נעוריו רותח, היא בכך שהוא ממשיך

מבחי' עליונה ביותר כנ"ל עד שהארה זו תעמוד לו לעולם גם כי יזקין כו' ועמ"ש במ"א ע"פ אז תשמח בתולה במחול ובחורים וזקנים יחדיו:

מבחינה עליונה ביותר, כנזכר לעיל, עד שהארה זו תעמוד לו לעולם, גם "כי יזקין" וכו'. ועיינו במה שנכתב במקום אחר על הפסוק: "אז תשמח בתולה במחול, ובחורים וזקנים יחדיו".

10 ב ועו"ל [ועוד יש לומר] בפ"י והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כו' כי הנה כתיב שמש ומגן הוי' אלקים שם הוי' נק' שמש ושם אלהים נק' מגן

ב. אפשר להציע פירוש נוסף לפסוק "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים" וגו': נאמר "כי שמש ומגן הוי' אלקים". שם הוי' נקרא "שמש", ושם אלקים נקרא "מגן",

והוא ג"כ בחיי לבנה ולע"ל [ולעתיד לבוא] כתיב והיה הוי"ה לי לאלקים והיינו ע"י גילוי עצמות אור א"ס שלמעלה מעלה משם הוי"

והוא גם בחינת לבנה. ועל הזמן העתידי נאמר "והיה הוי" לי לאלקים": כלומר, הדבר יהיה על ידי גילוי עצמות אור אין סוף, שלמעלה הרבה משם הוי";

ואזי יהיה שם הוי" לגבי הגילוי שמעצמות אור א"ס כמו עכשיו שם אלקים לגבי שם הוי"

ואז שם הוי", כיחס לגילוי שמעצמות אור אין סוף, יהיה כמו שם אלקים כעת כיחס לשם הוי".

וזהו ענין והיה אור הלבנה דלעתידי שהוא שם אלקים דלעתידי יהיה כאור החמה דהיינו שם הוי" כמ"ש והיה הוי" לי לאלקים ופי'

וזהו פירוש "והיה אור הלבנה" לעתידי לבוא: שם אלקים שלעתידי יהיה "כאור החמה", כלומר, שם הוי", ככתוב "והיה הוי" לי לאלקים". ופירוש הדברים:

כי שם אלקים היינו יחו"ת [יחודא תתאה] מקור דבי"ע הנק' מדת לילה ולכן נק' אור הלבנה ולעתידי יהיה שם אלקים הוא יחודא תתאה, מקור עולמות בריאה, יצירה ועשיה, הנקרא "מידת לילה"; לכן הוא נקרא "אור הלבנה". ולעתידי לבוא הוא יהיה

כמו אור החמה מדת יום יחודא עילאה ואור החמה מדת יום דלעתידי יחו"ע [יחודא עילאה] יהיה שבעתים כאור שבעת הימים בחי' עתיק כנ"ל.

כאור החמה, מידת היום — יחודא עילאה. ו"אור החמה", מידת היום שלעתידי לבוא, יחודא עילאה, "יהיה שבעתים כאור שבעת הימים" — בחינת עתיק, כנזכר לעיל.

11 וזהו מ"ש ברבות בא ס"פ י"ח ע"פ ליל שמורים הוא לה' בעוה"ז עשה להם נס בלילה שהיה נס עובר זהו שכתוב במדרש רבה, פרשת בא, סוף פרק י"ח, על הפסוק "ליל שמורים הוא לה'": בעולם הזה עשה להם נס בלילה, משום שהיה זה נס חולף;

אבל לע"ל [לעתידי לבוא] הלילה נעשה יום שנאמר והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים וגו'

אבל לעתידי לבוא הלילה נעשה יום, כמו שנאמר: "והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים" וגו',

כאור שכרא הקב"ה בתחלה וגנזו בגי"ע [בגן עדן] ומה שהלילה נעשה יום היינו כנ"ל שבחינת בי"ע יהיה לעתיד כמו בחי' אצילות ועמ"ש סד"ה והיה מספר בניי [בני ישראל] בענין כי גדול יום.

כמו האור שכרא הקדוש ברוך הוא בתחילה וגנזו אותו בגן עדן. והעובדה שהלילה נעשה יום היא כפי שהוזכר לעיל: לעתיד לבוא בחינת בריאה, יצירה ועשיה תהיה כמו בחינת אצילות. ועיינו כמה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "והיה מספר בני ישראל", בענין "כי גדול יום".

12 וזהו ג"כ ענין משמח חתן וכלה ומשמח חתן עם הכלה כי בחי' אור החמה נק' חתן לשמש שם אהל בהם והוא כחתן כנ"ל והלבנה המקבלת מהשמש היא בחי' כלה וכמ"ש בד"ה לסוסתי.

זהו גם עניינן של הברכות "משמח חתן וכלה" ו"משמח חתן עם הכלה": בחינת אור השמש נקראת "חתן", ככתוב: "לשמש שם אהל בהם והוא כחתן", כפי שהוזכר לעיל; והלבנה, המקבלת מן השמש, היא בחינת "כלה", כפי שכתוב במאמר המתחיל "לסוסתי".

13 והנה בתחלת הבריאה כתיב ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים ואח"כ נתמעטה הלבנה ובכל חודש נחשך אורה ומתחדשת בכל ר"ח [ראש חודש] דוגמת הכלה שיש לה בכל חודש עת נדתה שמתרחקת מבעלה ואח"כ מיטהרת

והנה, בתחילת הבריאה נאמר: "ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים". לאחר מכן התמעטה הלבנה, ובכל חודש אורה מתמעט, והיא מתחדשת בכל ראש חודש. הדבר דומה לכלה, שבכל חודש מגיע זמן נידתה, שבו היא מתרחקת מבעלה, ולאחר מכן היא נטהרת.

ועל זמן שמתקרבת ומתייחדים שמשא וסיהרא שהוא בחי' כי הוי' הוא האלקים זהו ענין משמח חתן וכלה אכן לעתיד שתתחדש ותתעלה הלבנה להיות

והזמן שבו היא מתקרבת והשמש והירח מתייחדים, והוא בחינת "כי הוי' הוא האלקים", הוא עניינה של ברכת "משמח חתן וכלה". אך לעתיד לבוא, כאשר הלבנה תתחדש ותתעלה להיות

כמו שהיתה קודם המיעוט בבחי' שני המאורות הגדולים שוין בקומתן ע"ז נאמר משמח חתן עם הכלה בהשוואה אחת.

כפי שהיתה קודם מיעוטה, בבחינת "שני המאורות הגדולים", שווים בקומתם — על כך נאמר "משמח חתן עם הכלה", במידה שווה.

(ועיין מענין שני המאורות הגדולים בפרשה בראשית דף כ' ע"א ומענין והיה אור הלכנה כו' ברבות בא פט"ו [פרק ט"ו / פרשה ט"ו] קלא"ד. גבי החדש הזה לכם. וס"פ ויקהל.

(ועיין בעניין שני המאורות הגדולים בפרשה בראשית, דף כ' ע"א; ובעניין "והיה אור הלכנה" וכו', ברבות, בא, פרק ט"ו, קלא"א ע"ד, על הפסוק "החדש הזה לכם"; ובסוף פרשת ויקהל;

נשא פיי"ג גבי עתודים שבקרבן נחשון ס"פ פנחס סוף קהלת רבה בפסוק ומתוק האור זח"א [זהר חלק א] ל"ד א' ע' [עייין] ב' קלא"א א' קפ"א ב' ח"ב [חלק ב'] ד"י [די יסודות] ע"א רכ"א ב' רל"א סע"א [סוף עמוד א] ר"מ ע"א ח"ג [חלק ג'] נ"ו א' קע"ח ב')

נשא, פרק י"ג, בעניין העתודים שבקרבן נחשון; סוף פרשת פינחס; סוף קהלת רבה, על הפסוק "ומתוק האור"; וזהר חלק א, ל"ד ע"א, ע' ע"ב, קלא"א ע"א, קפ"א ע"ב; חלק ב, י' ע"א, רכ"א ע"ב, סוף רל"א ע"א, ר"מ ע"א; חלק ג, נ"ו ע"א, קע"ח ע"ב).

ובשל"ה [ובשני לוחות הברית] בהקדמת בית דוד בד"ה השער הזה וזהו ענין בתולה נשאת ליום הרביעי שבו נתלו המאורות שהיו בבחי' שני המאורות הגדולים ואח"כ נתמעטה הירח ביום הנז' [הנזכר].

ובשל"ה, בהקדמת בית דוד, בדיבור המתחיל "השער הזה". וזהו ענין "בתולה נשאת ליום הרביעי" — היום שבו נתלו המאורות, שהיו בבחינת "שני המאורות הגדולים"; ולאחר מכן, באותו יום, התמעטה הלכנה.

אך כי נפילתי קמתי בבחי' משמח חתן וכלה ולעתיד מהרה ישמע כו' יהיו שוין בקומתן ע"כ הוא ליום הרביעי דוקא ועמ"ש בד"ה מי מנה בענין ומספר את רובע כו':

אך "כי נפילתי קמתי", בבחינת "משמח חתן וכלה"; ולעתיד, "מהרה ישמע" וכו', יהיו שווים בקומתם. לכן החתונה מתקיימת דווקא ביום הרביעי. ועיין במה שכתוב בדיבור המתחיל "מי מנה", בעניין "ומספר את רובע" וכו'.

14 ג והנה עפ"י [על פי זה] יובן מעט מזער ענין שבעת ימי המילואים ועיין מזה ברבות ר"פ שמיני ובקהלת בפסוק תן חלק לשבעה וגם לשמנה ובוהר בפ' שמיני דל"ז ע"א ע"פ כי שבעת ימים

3. על פי זה יובן במידת מה ענינם של שבעת ימי המילואים. ראו על כך במדרש רבה, בתחילת פרשת שמיני, ובקהלת [רבה], על הפסוק "תן חלק לשבעה וגם לשמונה", ובוהר, פרשת שמיני, דף ל"ז ע"א, על הפסוק "כי שבעת ימים".

ימלא את ידכם בשבעת ימים מיבעי ליה ופי' הרמ"ז [הרב משה זכות] דהקושיא הוא דאם הפי' שבשבעת ימים אלו ימלא הקב"ה את ידם הל"ל [הוה ליה למימר] בשבעת או שבעה ימים ימלא כו'

"ימלא את ידכם": היה צריך לומר "בשבעה ימים!" והרמ"ז מסביר שהקושיה היא כך: אם הכוונה היא שבשבעת הימים הללו ימלא הקדוש ברוך הוא את ידיהם, היה צריך לומר "בשבעת" או "שבעה ימים ימלא" וכו'.

אלא זכאין אינון כהנא כו' ומשיחין במשח רבות קודשא כו' והאי משח רבות הוא כללא דכל שבעה כו' ובג"כ שבעת ימים ימלא כו'.

אלא: "אשרי הכהנים" וכו', "ונמשחו בשמן המשחה הקדוש" וכו', "ושמן המשחה הזה הוא הכללות של כל השבעה" וכו', "ולכן: שבעת ימים ימלא" וכו'.

15 וכ"ה עוד בפ' אמור דפ"ט ע"א ההוא שמן עילאה כו' דאשלים לכל שבעה יומין כו' כי שבעת ימים ימלא כו' ע"ש.

וכך נאמר גם בפרשת אמור, דף פ"ט ע"א: "אותו שמן עליון" וכו', "המשלים את כל שבעת הימים" וכו', "כי שבעת ימים ימלא" וכו'. עיינו שם.

ור"ל [ורוצה לומר] דימלא קאי על ההוא שמן עילאה כו' שבו נמשחו הכהנים שהוא הממלא ומשלים השבעה יומין ומהם נמשך מילויי ושלימות וחינוך הכהנים כו'.

כלומר, "ימלא" מוסב על "אותו שמן עליון" וכו', שבו נמשחו הכהנים: הוא הממלא ומשלים את שבעת הימים, ומהם נמשכות המילוי, השלמות וחנוכת הכהנים וכו'.

16 והענין עפמ"ש [על פי מה שכתוב] בפ' בראשית דל"ד ע"א ע"פ והיה אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים מאן שבעת הימים אלין אינון שבעה יומין דבראשית.

הענין מבוסס על מה שנכתב בפרשת בראשית, דף ל"ד ע"א, על הפסוק: "והיה אור הלכנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים": "מהם שבעת הימים? אלה הם שבעת ימי בראשית".

רבי יהודה אמר אלין שבעת ימי המילואים מלואים ודאי כו' ואתהדר באשלמותיה ולא אתפגים סיהרא כו',

"רבי יהודה אמר: אלה הם שבעת ימי המילואים, מילואים ממש" וכו', "והלכנה חזרה לשלמותה ולא נפגמה" וכו'.

הרי מזה מובן דשבעת ימי המילואים הם שייכים לבחיי ומדרגת אור שבעת הימים הנ"ל והן ג"כ ענין שבעת ימי בראשית כמש"ל [כמה שכתוב לעיל].

מכאן מובן ששבעת ימי המילואים שייכים לבחינה ולמדרגה של "אור שבעת הימים" שנזכר לעיל, והם גם עניינם של שבעת ימי בראשית, כפי שנתבאר לעיל.

17 והענין כי בשבעת ימי בראשית קודם חטא אדה"ר [אדם הראשון] היו העולמות במעלה עליונה יותר הרבה

שהרי הגי'ע [הגן עדן] היה אצל אדה"ר [אדם הראשון] תמורת עוה"ז אצלינו, אי"כ מה שאצלינו

העניין הוא שבשבעת ימי בראשית, לפני חטאו של אדם הראשון, היו העולמות בדרגה גבוהה הרבה יותר. הרי גן עדן היה אצל אדם הראשון במקום העולם הזה אצלנו. אם כן, מה שאצלנו

הוא קיבול שכר עד שאמרו מוטב דלידייניה וליתי לעלמא דאתי היה זה אצל אדה"ר [אדם הראשון] קודם החטא למקום משכן העבודה ועד"ז היו כל העולמות במעלה עליונה

הוא [מקום] קבלת השכר, עד שאמרו "מוטב שיידון ויבוא לעולם הבא", היה אצל אדם הראשון לפני החטא המקום שבו שכנה העבודה [האלוקית]. וכך היו כל העולמות בדרגה נעלית

יותר, וכמ"ש בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] ס"פ בראשית ובפעי"ח [ובפרי עץ חיים] שער השבת פכ"ג שעולם הבריאה היה במקום ז"א דאצילות ואחר כך במקום בינה דאצילות כו' וז"א דאצי' במקום א"א כו'.

יותר [מכפי שהם כיום], וכפי שכתוב בלקוטי תורה של האריז"ל בסוף פרשת בראשית ובפרי עץ חיים, שער השבת, פרק 23: שעולם הבריאה היה במקום ז"א דאצילות, ואחר כך במקום בינה דאצילות וכו', וז"א דאצילות במקום אריך אנפין וכו'.

18 ולכן אי"ש [אתי שפיר] מ"ש האריז"ל [האריז"ל זכרנו לברכה] דשבעת ימי בראשית הם ז"ת [ז' תחתונות] דעתיק כי

ז"ת [ז' תחתונות] דעתיק היו מאירים אז ולכך היו העולמות בהזדככות רב ולאחר חטא עה"ד [עץ הדעת] ירדו העולמות למטה ונסתלקה שכינה מעל הארץ.

לכן מובנים היטב דברי האריז"ל, ששבעת ימי בראשית הם שבע הספירות התחתונות [ספירות] של עתיק. שכן שבע הספירות התחתונות של עתיק האירו אז, ולכן היו העולמות מזוככים מאוד; ולאחר חטא עץ הדעת ירדו העולמות למטה, והשכינה הסתלקה מן הארץ.

19 ומעשה המשכן הוא תיקון לזה להיות דירה בתחתונים ושיהיה בחי' גילוי אור שבעת הימים וכמ"ש

ברכות בראשית פ"ט עיקר שכינה בתחתונים היתה כיון שחטא אדה"ר [אדם הראשון] נסתלקה כו'

עשיית המשכן היא תיקון לכך: שתהיה דירה בתחתונים, ויתגלה בהם אור שבעת הימים. וכמו שכתוב במדרש רבה, בראשית, פרק י"ט: "עיקר השכינה בתחתונים הייתה; כיון שחטא אדם הראשון, נסתלקה" וכו',

וכנגדן שבעה צדיקים כו' עד עמד משה והורידה מלמעלה למטה וע"כ נק' שבעת ימי המילואים לשון מילוי ושלמות כי

"וכנגדם שבעה צדיקים" וכו', עד "עמד משה והורידה מלמעלה למטה". לכן הם נקראים "שבעת ימי המילואים" — מונח המבטא מילוי ושלמות. כי

הנה לע"ל [לעתיד לבוא] כשיהיה תכלית השלימות כתיב והיה אור הלבנה כו' שיתמלא פגימת הלבנה ולא יהיה בה שום מיעוט שהוא בחי' עליית המלי' להיות שניהן משתמשין בכתר א'

לעתיד לבוא, כאשר תהיה השלמות המוחלטת, כתוב: "והיה אור הלבנה" וכו' — פגימת הלבנה תתמלא, ולא יהיה בה שום מיעוט. זוהי בחינת עליית המלכות, כך ששניהם ישתמשו בכתר אחד;

והיינו שיתעלה שם ב"ן [שם ב"ן] בשרשו בס"ג [בשם ס"ג] ע"י שלימות בירורים דרפ"ח ניצוצים דתהו ומעין זה היה ג"כ ע"י שהוקם המשכן שע"י נעשה עליות המלי'.

כלומר, שם ב"ן יתעלה לשורשו בשם ס"ג, באמצעות השלמת בירורי רפ"ח הניצוצות דתהו. מעין זה התרחש גם בהקמת המשכן, שעל ידה נעשו עליות המלכות.

20 וזהו ענין שבעת ימי המילואים שממלאים החסרון והפגם ומילוי זה נמשך מבחי' שלימותא דכולהו

והוא מבחי' אור שבעת הימים, אלא דאינו ממש כמו בחי' גילוי אור שבעת הימים דלע"ל [דלעתיד לבוא] שהוא בחי' עתיק

זהו ענינם של שבעת ימי המילואים: הם משלימים את החסרון והפגם. השלמה זו נמשכת מבחינת "שלימותא דכולהו", והיא מבחינת אור שבעת הימים; אלא שאין היא ממש כמו בחינת גילוי אור שבעת הימים לעתיד לבוא, שהיא בחינת עתיק,

אבל כאן בשבעת ימי המילואים נ' בזהר שהוא מבחי' בינה והיינו דבינה לגבי ז"א הוא

אבל כאן, בשבעת ימי המילואים, נראה מן הזוהר שהדבר הוא מבחינת בינה. כלומר, בינה ביחס לז"א היא

כמו בחיי עתיק וכתר (וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שכ"ה דרוש ה') שהרי מת"ת [מתפארת] דאימא נעשה כתר לז"א, וכנודע ג"כ דבינה נק' לפעמים עתיקא בזהר

כמו בחינת עתיק וכתר (כמו שכתוב בעץ חיים, שער כ"ה, דרוש ה'), שהרי מתפארת דאימא נעשה הכתר לז"א. וכידוע, בינה נקראת לפעמים בזוהר "עתיקא",

וגם שהתגלות עתיק הוא בבינה ועמ"ש ר"פ לך לך ובביאור ע"פ צאינה וראינה בסוף הדבור בענין פי' שאו ידיכם קדש וברכו כו'.

וגם מפני גילוי עתיק הוא בבינה. ועיין מה שכתוב בתחילת פרשת לך לך, ובביאור על "צאינה וראינה", בסוף המאמר, בעניין פירוש "שאו ידיכם קדש וברכו" וכו'.

21 ובוה יובן ג"כ מ"ש בזהר וההוא שמן עילאה כו' דאשלים לכל שבעה יומין כו' פי'

בכך יובן גם מה שכתוב בזוהר: "והשמן העליון ההוא... שמשלים את כל שבעת הימים...". פירוש הדברים הוא

שהוא ענין אור שבעת הימים שהאור הוא למעלה משבעת הימים עצמן דהיינו שהוא האור והחיות של הז"ת [הז' תחתונות] והיא בחי' ג"ר [ג' ראשונות] כנ"ל.

שזהו עניינו של אור שבעת הימים: האור נמצא למעלה משבעת הימים עצמם, כלומר, הוא האור והחיות של שבע הספירות התחתונות, והוא בחינת שלוש הספירות הראשונות, כפי שהוסבר לעיל.

כך ג"כ כאן בענין שבעת ימי המילואים שהם ג"כ בחי' שבעת הימים הנ"ל ושמן עילאה הוא בחי' אור החכמה שנמשך ומאיר בבינה הנק' שבעת הימים ונק' השמן אור שבעת הימים

כך גם כאן, בענין שבעת ימי המילואים, שהם גם כן בחינת שבעת הימים שהוזכרו לעיל. השמן העליון הוא בחינת אור החכמה, הנמשך ומאיר בבינה, הנקראת "שבעת הימים"; והשמן נקרא "אור שבעת הימים".

ולכן עליו נאמר שבעת ימים ימלא כו', וע"ד דאיתא בפ' בראשית ד"ו ע"א רב ויקרא ועתיק יומין ופי' האשל אברהם שם דבחי' ישראל סבא נק' עתיק יומין

לכן נאמר עליו: "שבעת ימים ימלא" וגו'. בדומה לכך נאמר בפרשת בראשית, דף ו' ע"א: "רב ויקרא ועתיק יומין"; והאשל אברהם מפרש שם שבחינת ישראל סבא נקראת "עתיק יומין",

כי סבא היינו עתיק יומין כמ"ש באד"ר [באדרא רבא] דקכ"ח ע"ב סבא דעתוי סתים כו' נמצא בחי' אור ישראל סבא המתלבש בבינה נקי לגבי ז"א בחי' עתיק יומין כו'

שהרי "סבא" הוא "עתיק יומין", כפי שכתוב באדרא רבא, דף קכ"ח ע"ב: "סבא דעתוי סתים" וגו'. נמצא שבחינת אור ישראל סבא, המתלבש בבינה, נקראת ביחס לז"א בחינת "עתיק יומין" וגו'.

והיינו משום דישאל סבא שהוא ת"ת [תפארת] דאבא ממנו נעשה נשמה לכתר דז"א הנמשך מת"ת [מתפארת] דאימא כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שכ"ב פ"ג [פרק ג']

והטעם הוא שמישראל סבא, שהוא תפארת דאבא, נעשית הנשמה של כתר דז"א, הנמשך מתפארת דאימא, כפי שכתוב בעץ חיים, שער כ"ב, פרק ג'.

ולכן נאמר ימלא לשון יחיד דקאי על בחי' האור של שבעת הימים ואח"כ ביום השמיני ענין שמיני למילואים שנטל עשר עטרות י"ל [יש לומר]

לכן נאמר "ימלא" בלשון יחיד, שכן הוא מתייחס לבחינת האור של שבעת הימים. לאחר מכן, ביום השמיני — כלומר, ביום השמיני למילואים, שנטל עשר עטרות — אפשר לומר

שהוא מעין הבחי' הנקרא שבעתים כאור שבעת הימים דלע"ל [דלעתיד לבוא] שזהו בחי' יסוד דא"ק [דאדם קדמון] כמ"ל [כמה שכתוב לעיל] וכאן ששבעת הימים הם בבחי' בינה וכן אור שבעת הימים היינו הארת חכמה שנמשך בבינה

שהוא מעין הבחינה הנקראת "שבעתים כאור שבעת הימים" שלעתיד לבוא, שהיא בחינת יסוד דא"ק, כפי שהוסבר לעיל. כאן, שבעת הימים הם בבחינת בינה, וכן "אור שבעת הימים" הוא הארת החכמה הנמשכת בבינה;

אבל ביום השמיני הוא בחי' עצמיות אבא וכמו בשמיני עצרת הוא גילוי בחי' ח"ע [חכמה עילאה] בקרוב כו' אבל ביום השמיני מדובר בבחינת עצמותו ממש של אבא, וכמו בשמיני עצרת, שבו מתגלה בחינת חכמה עילאה בקרבה וכו',

כמ"ש במ"א בד"ה ביום השמיני עצרת שבחכמה נאמר אחכמה והיא רחוקה ממני שמאירה בבחי' ריחוק כו' ובשמיני עצרת נמשך בחי' חכמה בבחי' גילוי כו'.

כמו שכתוב במקום אחר, במאמר המתחיל "ביום השמיני עצרת": על החכמה נאמר "אחכמה והיא רחוקה ממני", מפני שהיא מאירה בבחינת ריחוק וכו'; ובשמיני עצרת נמשכת בחינת החכמה בבחינת גילוי וכו'.

22 וכך י"ל [יש לומר] ענין שמיני למילואים הוא ג"כ גילוי מח"ע [מחכמה עילאה] ממש ועיין בפ' בשלח ס"ג ב' ובפ' יתרו פ"ח א' דבינה נק' שביעאה.

אם כן, אפשר לומר שגם עניינו של היום השמיני למילואים הוא גילוי מחכמה עילאה ממש. ועיין בפרשת בשלח, [דף] ס"ג ע"ב, ובפרשת יתרו, [דף] פ"ח ע"א, שם נאמר שבינה נקראת "שביעאה".

אי"כ לפי זה [לפי זה] י"ל [יש לומר] דביום השמיני היינו בחי' חכמה וזהו ענין עמיקא דכולא המבואר שם בפ' בשלח ע"ש במק"מ [במקדש מלך] בשם האריז"ל [האריז' זכרנו לברכה].

אם כן, לפי זה אפשר לומר ש"ביום השמיני" פירושו בחינת חכמה; וזהו ענין "עמיקא דכולא", המבואר שם בפרשת בשלח. עיין שם במקדש מלך בשם האריז"ל.

אמנם הנה בזהר פ"י דביום השמיני הוא בחי' מל' והיינו כי תכלית וסוף הברכה וההמשכה הוא להמשיך השבעה יומין עילאין במדת מלכותו ית', ועמ"ש בד"ה שובה ישראל גבי

אולם, בזהר מבואר ש"ביום השמיני" הוא בחינת מלכות. כלומר, תכלית הברכה וההמשכה היא להמשיך את שבעת הימים העליונים אל מידת מלכותו יתברך. ועיין במה שכתוב במאמר המתחיל "שובה ישראל", בענין

כי עמך הסליחה למען תורא כי תכלית המכוון במעשה בראשית הוא כדי שיהיה יש ויהיה היש בטל והיינו במדת מלכותו י"ת [יתברך] כו'

"כי עמך הסליחה למען תורא": התכלית המכוונת במעשה בראשית היא שיהיה יש, ושהיש יתבטל; וזהו באמצעות מידת מלכותו יתברך וכו';

וכדי לבוא לבחינה זו צריך להיות ע"י הארה והמשכה יותר עליונה מבחינת כי עמך הסליחה שהוא בחי' כי עמך מקור חיים כו' ע"ש.

וכדי להגיע לבחינה זו דרושה הארה והמשכה ממדרגה עליונה יותר מבחינת "כי עמך הסליחה", שהיא בחינת "כי עמך מקור חיים" וכו'. עיין שם.

23 ועד"ז יובן כאן ענין ביום השמיני ועיין בפ' צו דל"ד סע"א [סוף עמוד א.]. וזהו בחכמה יסד ארץ שהוא בחי' מל' אבא יסד ברתא כו'

כך יובן כאן גם עניינו של "ביום השמיני". ועיין בפרשת צו, דף לד ע"א, בסופו. זהו [פירוש] "בחכמה יסד ארץ", שהיא בחינת מלכות: "אבא יסד ברתא" וכו'.

ועיין בפרדס בעה"כ [בערכי הכינויים] ערך שמיני, ועד"ז נתבאר במ"א ע"פ ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך

ועיינו בפרדס, בערכי הכינויים, בערך "שמיני". באותו אופן נתבאר במקום אחר על הפסוק "ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך",

כי להיות המשכת בחי' מלכותו ית' עלינו הוא ע"י עסק התורה דמחכמה עילאה נפקת וזהו בחי' ביום השמיני כו' שמזה נמשך ויברכו את המלך כו' ע"ש.

שכן המשכת בחינת מלכותו יתברך עלינו נעשית באמצעות העיסוק בתורה, ש"מחכמה עילאה נפקת"; וזהו בחינת "ביום השמיני" וכו', שממנה נמשכת הבחינה של "ויברכו את המלך" וכו'. עיינו שם.

24 וגם י"ל [יש לומר] פי' השמיני הוא מבחי' מלך השמיני הדר ועיין בפ' נשא דקמ"ב סע"א [סוף עמוד א].

ועמ"ש במ"א סד"ה ועשית בגדי קדש ולכך ביום שהוקם המשכן כתיב ויהי נועם כו'

אפשר לומר גם שפירוש "השמיני" הוא מן הבחינה של המלך השמיני, הדר. עיינו בפרשת נשא, דף קמ"ב ע"א, בסופו. ועיינו גם במה שנכתב במקום אחר, בסוף המאמר הפותח במילים "ועשית בגדי קודש". לכן, ביום הקמת המשכן נאמר: "ויהי נועם..." וגו'.

ותכלית וסוף הברכה הוא להיות גילוי מלכותו ית' כו' ע"ש ויום הקמת המשכן הוא שמיני למילואים:

ותכלית הברכה וסופה היא שתהיה התגלות מלכותו יתברך וכו'. עיינו שם. ויום הקמת המשכן הוא היום השמיני למילואים.

25 ד ועו"ל [ועוד יש לומר] בפ"י מילואים שממלא וממשיך האור מבחי' סוכ"ע בממכ"ע [בממלא כל עלמין] והיינו

ג"כ ענין אור שבעת הימים שבחי' כתר הוא הממוצע המחבר וממשיך הארת המאציל א"ס ב"ה בנאצלים.

4. אפשר להוסיף ולבאר את משמעות המילואים: שהם ממלאים וממשיכים את האור מבחינת סובב כל עלמין אל ממלא כל עלמין. זהו גם עניינו של אור שבעת הימים, שכן בחינת כתר היא הממוצע המחבר וממשיך את הארת המאציל, אין סוף ברוך הוא, אל הנאצלים.

והנה נודע בפ"י מ"ש את השמים ואת הארץ אני מלא אני ממש היינו מהו"ע [מהותו ועצמותו] וכתוב מלא כל הארץ כבודו וכבודו היינו זיו יקריה זיו והארה לבד, והתירוץ הוא דאע"ג [דאף על גב] שמהותו ועצמותו ית' מלא השמים והארץ

והנה, ידוע בביאור הכתוב "את השמים ואת הארץ אני מלא", ש"אני" פירושו ממש הוא — הווייתו ועצמותו; ונאמר "מלא כל הארץ כבודו", ו"כבודו" הוא "זיו יקריה", זיו והארה בלבד. והיישוב הוא, שאף שהווייתו ועצמותו יתברך ממלאות את השמים ואת הארץ,

אך הוא קדוש ומובדל מהעולמות שאין משיגים אותו כלל ומה שנמשך ומתגלה בעולמות זהו רק בחי' זיו יקריה זיו והארה לבד ועמ"ש מזה בד"ה ויקח קרח ובד"ה וזאת המצוה.

אף על פי כן, הוא קדוש ומובדל מן העולמות, שאינם משיגים אותו כלל; ומה שנמשך ומתגלה בעולמות הוא רק בחינת "זיו יקריה", זיו והארה בלבד. ועיינו במה שנכתב על כך במאמר המתחיל "ויקח קרח" ובמאמר המתחיל "וזאת המצוה".

26 ואמנם ע"י תומ"צ [תורה ומצות] ובפרט מעשה המשכן ועבודת הקרבנות הוא להמשיך גילוי אור הסוכ"ע ממש שהיא בחי' אני מלא להיות בגילוי ממש וכמ"ש לע"ל [לעתיד לבוא] ומלאה הארץ דעה את ה' ועמ"ש מזה בד"ה וידעת היום,

אולם באמצעות התורה והמצוות, ובייחוד באמצעות עשיית המשכן ועבודת הקרבנות, נמשכת למטה התגלות ממש של אור סובב כל עלמין עצמו, שהוא הבחינה של "אני מלא", כדי שיהיה בגילוי ממש, ככתוב על העתיד לבוא: "ומלאה הארץ דעה את ה'". וראו מה שנכתב על כך במאמר הפותח במילים "וידעת היום",

וזהו ענין לשון שבעת ימי המילואים שהוא להמשיך מבחי' את השמים ואת הארץ אני מלא בבחי' מלא כל הארץ כבודו.

וזהו עניינה של הלשון "שבעת ימי המילואים": להמשיך מן הבחינה של "את השמים ואת הארץ אני מלא" אל הבחינה של "מלא כל הארץ כבודו".

27 ועמ"ש במ"א ע"פ ואולם חי אני וימלא כבוד ה' כו'. ועיין ר"פ ויקרא ד"ב ע"ב בענין מלא לא כתיב ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם וכנזכר לעיל ע"פ ויקרא

וראה מה שכתוב במקום אחר על הפסוק "ואולם חי אני, וימלא כבוד ה' כו'". וראה בתחילת פרשת ויקרא, דף ב' ע"ב, בענין "מלא" לא כתוב, ובמקדש מלך שם, וכפי שהוזכר לעיל על הפסוק "ויקרא".

אל משה ועיין בפי נשא דקמ"א ע"ב בענין שם מלא ודקל"ט ע"ב. ועמ"ש סד"ה לא תהיה משכלה בענין את מספר ימיך אמלא מילוי היום ימיך כו'.

אל משה". וראה בפרשת נשא, דף קמ"א ע"ב, בענין "שם מלא", וכן בדף קל"ט ע"ב. וראה מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "לא תהיה משכלה", בענין "את מספר ימיך אמלא": מילוי הימים וכו'.

(וגם כאן י"ל [יש לומר] כיהוא ית' נק' המתנשא מימות עולם סוכ"ע ושבעת ימי המילואים היינו להמשיך מבחי' המתנשא כו' בימות עולם מדות דאצילות, ועיין באדרא דף קל"ד ב' שיש ימי קדם וימי עולם כו'.

(גם כאן אפשר לומר שהוא ית' נקרא "המתנשא מימות עולם" — סוכב כל עלמין; ושבעת ימי המילואים ענינם להמשיך מבחינת "המתנשא" וכו' אל "ימות עולם", מדות דאצילות. וראה באדרא, דף קל"ד ע"ב, שיש "ימי קדם" ו"ימי עולם" וכו').

וזהו ג"כ ענין כי שבעת ימים ימלא את ידכם כי הכהן הוא בחי' חסד דרועא ימינא וימין מקרבת שהוא בחי' שושבינא דמטרוניתא, ונודע כי החינוך צ"ל ע"י המשכה מבחינה עליונה יותר

וזהו גם ענין "כי שבעת ימים ימלא את ידכם": הכהן הוא בחינת חסד, "דרועא ימינא", ו"ימין מקרבת"; הוא בחינת "שושבינא דמטרוניתא". וידוע שהחינוך צריך להיות על ידי המשכה מבחינה נעלית יותר,

והיינו מבחי' ההוא שמן עילאה שהוא אור וחיות שבעת ימים שהם ז"ת [זו תחתונות] כנ"ל ועיין ר"פ יתרו דס"ז ע"ב ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] שם שמבחי' הנ"ל נמשך הכח ועוז לבחי' כהן איש החסד שיוכל להעלות כו'

כלומר, מבחינת "ההוא שמן עילאה", שהוא האור והחיות של שבעת הימים, שהם ז"ת, כנ"ל. וראה בתחילת פרשת יתרו, דף ס"ז ע"ב, וברמ"ז שם, שמבחינה זו נמשכים הכוח והעוז לבחינת הכהן, איש החסד, כדי שיוכל להעלות וכו'.

ועמ"ש ע"פ ביום השע"צ [השמיני עצרת] בענין פי' ה' צלך על יד ימינך הוא האהבה שבנפש וה' צלך על יד ימינך הוא מה שנמשך ע"ז מלמעלה מבחי' וימינו תחבקני ועמ"ש סד"ה ואכלתם אכול מענין ביום המשח אותו ועמ"ש בד"ה

וראה מה שכתוב על הפסוק "ביום השמיני עצרת", בענין פירוש "ה' צלך על יד ימינך": "יד ימינך" היא האהבה שבנפש, ו"ה' צלך על יד ימינך" הוא מה שנמשך עליה מלמעלה, מבחינת "וימינו תחבקני". וראה מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ואכלתם אכול", בענין "ביום המשח אותו". וראה מה שכתוב במאמר המתחיל

לכן אמור לבניי [לבני ישראל] מענין אשר נשאתי את ידי ובד"ה וידבר דעשה"ד [דעשרת הדברות] בענין פי' נדבת ידך ובד"ה צאינה וראינה בענין שאו ידיכם קדש ובביאור ע"פ ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר).

"לכן אמור לבני ישראל", בעניין "אשר נשאתי את ידי"; ובמאמר המתחיל "וידבר" על עשרת הדיברות, בעניין פירוש "נדבת ידך"; ובמאמר המתחיל "צאינה וראינה", בעניין "שאו ידיכם קודש"; ובביאור על "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר".

ועיין עוד מענין ימי המילואים בזהר פ' צו דף ל"ד ע"ב ובסוף ח"א [חלק א'] סי' כ"ה עוד יש לומר לענין פי' ימי המילואים ע"ד מ"ש בזהר ח"א [חלק א'] דס"ז ע"א בפ"י לה' הארץ ומלואה.

וראה עוד בעניין ימי המילואים בזהר פרשת צו, דף ל"ד ע"ב, ובסוף חלק א', סימן כ"ה. עוד אפשר לומר בעניין פירוש "ימי המילואים", על דרך מה שכתוב בזהר חלק א', דף ס"ז ע"א, בפירוש "לה' הארץ ומלואה".

ח"ב [חלק ב'] וארא ד' כ"ב ב' ד"נ ע"א דקצ"ה ע"ב. ח"ג [חלק ג'] דמ"ה ע"ב וע"ש ג"כ דמ"ב ב'.

חלק ב', וארא, דף 22b; דף 50a; דף 195b. חלק ג', דף 45b, וראו שם גם דף 42b.

עו"ל [עוד יש לומר] בפ"י ימי המילואים ע"פ משארז"ל [מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] פ"ק [פרק קמא] דמגלה דף ו' ע"א ופ"ג [ופרק ג'] דפסחים דמ"ב ע"ב ע"פ בן אדם יען אשר אמרה צור על ירושלים כו' אמלאה החרבה לא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים.

אפשר להסביר עוד את "ימי המילואים" על פי דברי רבותינו ז"ל בפרק הראשון של מגילה, דף 6a, ובפרק השלישי של פסחים, דף 42b, על הפסוק: "בן אדם, משום שצור אמרה על ירושלים" וכו', "אתמלא, והיא חרבה": צור התמלאה רק מחורבנה של ירושלים.

28 ופ"י בע"ח [בעץ חיים] שער מיעוט הירח ספ"ב [סוף פרק ב'] שהמלכות דאצי' נאצלה בסוד שרש רק בחי' נקודה אחת וט"ס [וט' ספירות] באין לה בסוד תוספת ממלכיות שבט"ס [שבט' ספירות] העליונות.

ומבואר בעץ חיים, שער מיעוט הירח, סוף פרק ב', שמלכות דאצילות נאצלה בשורשה בבחינת נקודה אחת בלבד; ותשע הספירות באות אליה כתוספת, ממדרגות המלכות שבתשע הספירות העליונות.

ובשעת חורבן בהמ"ק [בית המקדש] נתלבשו הט"ס [הט' ספירות] שבה ה נ"ל [הנ"ל] בקליפות, וזהו ענין שנתמלאה צור כו'.

ובשעת חורבן בית המקדש התלבשו תשע הספירות שבה, הנזכרות לעיל, בקליפות; וזהו ענין "נתמלאה צור" וכו'.

29 ועדיין יש לפרש המדרש רבה באיכה ע"פ גדע בחרי אף כל קרן ישראל כו' יעו"ש [יעו"ש שם].

ובאותו אופן אפשר לפרש את מדרש רבה על איכה, על הפסוק "גדע בחרי אף כל קרן ישראל" וכו'. עיינו שם.

וזש"ש [וזהו שכתוב שם] ג"כ במדרש ע"פ וילכו בלא כח לפני רודף א"ר [אמר רבי] אחא כשם שלא גלו ישראל אלא ברודף מלא היינו מה שנתמלאה צור כו' והיה הרודף מלא.

וזהו גם מה שנכתב שם במדרש על הפסוק "וילכו בלא כח לפני רודף": "אמר רבי אחא: כשם שלא גלו ישראל אלא ברודף מלא"; כלומר, צור נתמלאה וכו', והרודף היה מלא.

30 ובעבודה היינו מה שכל הע"ס [העשר ספירות] שבנפש השכל והמדות הוא מעמיק בהן רק בתאוות נפשו

הבהמית. שעיי"ז נעשית הנפש הבהמית והיצה"ר [והיצר הרע] בבחי' בנין ע"ס [עשר ספירות].

בעבודת ה', זהו מצב שבו האדם משקיע את כל עשר הספירות שבנפשו — את השכל ואת המידות — רק בתאוותיה של נפשו הבהמית. כך נעשות הנפש הבהמית והיצר הרע למכנה שלם של עשר ספירות.

ובנפש האלקית נשאר רק נקודה אחת היא בחי' האמונה כי אפילו במצרים שהוא תכלית הקטנות נאמר ויאמן העם כו'

ובנפש האלקית נותרת רק נקודה אחת, והיא בחינת האמונה. שהרי אפילו במצרים, שהייתה שיא הקטנות, נאמר: "ויאמן העם" וכו';

ואפי' [ואפילו] גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא הרי שמאמין בהקב"ה ועכ"ז [ועם כל זה] עובר על רצונו ית' לפי שאמונה זו היא רק בחי' מקיף ועטרה.

ואפילו "גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא" — הגנב קורא לרחמן בפתח המחתרת. הרי שהוא מאמין בהקדוש ברוך הוא, ואף על פי כן עובר על רצונו יתברך, מפני שאמונה זו היא רק בבחינת אור מקיף ועטרה.

31 וצ"ל הדעת וההמשכה בפנימיות וזהו ענין התפשטות ט"ס [ט' ספירות] מהנקודה שימשך הגילוי בשכל

ומדות כו'. ועיי"ז ממילא נחלש כח נה"ב [נפש הבהמית] ותאוותיה כי האור דוחה את החושך

נדרשות דעת והמשכה פנימית; זהו ענין ההתפשטות של תשע הספירות מן הנקודה, כך שהגילוי ימשך אל השכל והמדות וכו'. על ידי כך נחלשים מאליהם כוחה של הנפש הבהמית ותאוותיה, שכן האור דוחה את החושך.

וזהו ג"כ ענין אמלאה החרבה להפך כי ירושלים הוא יראה שלם ע"ד יראו את ה' קדושיו וכשנבנה בחי' זו בשלימות עי"ז יבטלו מדות נה"ב [נפש הבהמית] כהמס דונג כו'

וזהו גם ענין "אמלאה החרבה" — אך בכיוון ההפוך: ירושלים היא יראה שלם, יראה שלמה, על דרך "יראו את ה' קדושיו". וכאשר בחינה זו נכנית בשלמות, מתבטלות על ידי כך מדות הנפש הבהמית, "כהמס דונג" וכו'.

וזשארז"ל [וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] ע"פ עלי עשור שכנור דלע"ל [דלעתיד לבוא] יהי' [יהיה] של עשרה נימין כי נר הוי' נשמת אדם נק' כנור נר כ"ו פי' כ"ו הוא מספר שם הוי' שמתגלה בהנשמה הנקרא נר.

וזהו שאמרו חז"ל על הפסוק "עלי עשור", שהכנור שלעתיד לבוא יהיה בעל עשרה נימים. שהרי "נר ה' נשמת אדם"; הנשמה נקראת כנור — נר כ"ו. כלומר, כ"ו הוא הגימטריה של שם הוי', שמתגלה בנשמה הנקראת נר.

ע"ד כל הנקרא בשמי כו' ואתם הדבקים בהוי' כו' ושיהי' [ושיהיה] הכנור של עשרה נימין שיהיו ע"ס [עשר ספירות] מאירים בגילוי בקביעות בנשמת אדם להיות ומלאה הארץ דעה כו'

הדבר הוא על דרך "כל הנקרא בשמי" וכו' ו"ואתם הדבקים בהוי'" וכו'. והכנור יהיה בעל עשרה נימים — כלומר, עשר הספירות יאירו בנשמת האדם בגילוי ובקביעות, כך ש"מלאה הארץ דעה" וכו'.

וכתיב ומל ה' את לבבך כו' וכמ"כ [וכמו כן] למעלה בבחי' כנס"י [כנסת ישראל] יהיה בה ע"ס [עשר ספירות] בקביעות בחינת אהל כל יצען וכמ"ש בלק"ת [בלקוטי תורה (להאריז"ל)] בזכריה ע"פ ביום ההוא יהיה כו' ע"ש.

ונאמר "ומל ה' את לבבך" וכו'. כך גם למעלה, בבחינת כנסת ישראל, יהיו בה עשר הספירות בקביעות, בבחינת "אהל כל יצען", כפי שנכתב בלקוטי תורה של האריז"ל על זכריה, על הפסוק "ביום ההוא יהיה" וכו'; עיינו שם.

32 וזשארז"ל [וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] כך אין נגאלין אלא בגואל מלא כו'. ועד"ז יובן ענין ימי המילואים להיות וימלא כבוד ה'.

זהו שאמרו חז"ל: "כך אין נגאלין אלא בגואל מלא" וכו'. ובאותו אופן יובן ענין ימי המילואים: שיהיה "וימלא כבוד ה'".

להמשיך הברכה וההמשכה בבחי' מלכות. אשר לא תחסר כל בה כו' וזהו ענין מרוב כל. [כלומר], להמשיך את הברכה והשפע בבחינת מלכות, "אשר לא תחסר כל בה" וכו'. וזהו ענין "מרוב כל".

33 והיא נק' כלה שמקבלת מבחי' כל כו' וזהו ע"ד והיה אור הלבנה כאור החמה. והיא נקראת כלה, משום שהיא מקבלת מבחינת "כל" וכו'. וזה על דרך "והיה אור הלבנה כאור החמה".

כי מיעוט הירח היינו ג"כ הסתלקות הט"ס [הטי ספירות] מהמלכות כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שם ולע"ל [ולעתיך לבוא] שתהיה בבחי' אהל כל יצען זהו כאור החמה.

כי מיעוט הירח הוא גם הסתלקות תשע הספירות ממלכות, כפי שנכתב בעץ חיים שם; ולעתיך לבוא, כשתהיה בבחינת "אהל כל יצען", זהו "כאור החמה",

שיש בו האור תמיד בקביעות בלי שינויים כו' ומעין זה היה ענין ימי המילואים כו'

שיש בו אור תמיד, בקביעות וללא שינויים וכו'. ומעין זה היה ענין ימי המילואים וכו'.

ועיין זח"ב [זהר חלק ב'] פקודי דף רל"ה ע"א וזהו סיום הפסוק ביום חבוש ה' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא.

ועיינו בזהר, חלק ב, פקודי, דף רלה ע"א. וזהו סיום הפסוק: "ביום חבוש ה' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא".

פי' שבר עמו הוא ענין אמלאה החרבה כנ"ל וזהו נמשך ע"י מ"ש כי שתים רעות עשו עמי אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות בארת נשברים (בירמיה) סי' ב' י"ג) ועיין מזה ברכות

הפירוש הוא ש"שבר עמו" הוא ענין "אמלאה החרבה", כפי שנתבאר לעיל; והדבר נמשך ממה שנאמר: "כי שתים רעות עשו עמי: אותי עזבו מקור מים חיים, לחצוב להם בארות, בארות נשברים" (בירמיהו, פרק ב, [פסוק] יג). ועיינו בענין זה במדרש רבה,

כי תשא ס"פ מ"ב ובשה"ש [ובשיר השירים] רבה בפסוק אל תראוני שאני שחרחורת שעשו רעה אחת שקשה כשתים כו'.

כי תשא, בסוף פרק מב, ובשיר השירים רבה על הפסוק "אל תראוני שאני שחרחורת": שהם עשו רעה אחת שקשה כשתי רעות וכו'.

והנה פי' בורות נשברים היינו ההפך מבחי' באר מים חיים המבואר במ"א ע"פ עלי באר כו'

והנה פירוש "בארות נשברים" הוא ההפך מבחינת "באר מים חיים", המבואר במקום אחר על הפסוק "עלי באר" וכו';

כ"א ההתקשרות בתאוות גשמיות ע"כ נק' בורות נשברים שהתאוות משכה"כ [משבירת הכלים] ועיין בזח"ג [בזהר חלק ג] פ' ואתחנן דרס"ו א' ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] שם שהאריך ועיין במא"א [במאורי אור] אות ב' סעיף י"א

אלא ההתקשרות בתאוות גשמיות. לכן הן נקראות "בארות נשברים", שכן התאוות באות משבירת הכלים. ועיינו בזהר, חלק ג, פרשת ואתחנן, דף רסו ע"א, וברמ"ז שם, שהאריך; וכן במאורי אור, אות ב, סעיף יא.

ומזה נמשך כי שתיים רעות עשו היינו שגרמו במעשיהם הרעים בחי' שנתמלאה צור מחורבנה של ירושלים וה"ז [והרי זה] רעה אחת שקשה כשתים. וזהו ענין שבר עמי הנמשך ממה שחצבו להם בורות נשברים.

מכאן נובע "כי שתי רעות עשו": כלומר, במעשיהם הרעים הם גרמו למצב שבו צור התמלאה מחורבנה של ירושלים; וזהו "רעה אחת שקשה כשתיים". וזהו ענין "שבר עמי", הנובע מכך שחצבו להם בורות נשברים.

34 והנה לע"ל [לעתיד לבוא] נאמר ביום חבוש ה' את שבר עמו. ומבחי' שבר ושכירה יתהפך לבחי' שבר ותקוה.

והנה, על זמן הגאולה נאמר: "כיום חבוש ה' את שבר עמו". ומבחינת שבר — שכירה וריסוק — הוא יתהפך לבחינת שבר ותקווה.

וכמ"ש ברבות מקץ ר"פ צ"ט ע"פ כי יש שבר במצרים והיינו כמשארז"ל [כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] סוכה נ"ב א' ע"פ ואת הצפוני ארחיק מעליכם זה יצה"ר [יצר הרע] כו' שהוא הוא הגורם שבר עמו לחצוב להם כו'.

וכך נאמר במדרש רבה, מקץ, בתחילת פרק צ"ט, על הפסוק "כי יש שבר במצרים". כלומר, כפי שאמרו חז"ל בסוכה נ"ב ע"א על הפסוק "ואת הצפוני ארחיק מעליכם": "זה יצר הרע" וכו'; שכן הוא הגורם לשבר עמו, "לחצוב להם" וכו'.

35 ואזי ומחץ מכתו ירפא. וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] ברבות בראשית פרשה יו"ד דקאי על בנות שוח כו' ע"ש ובמשנה רפ"ה דשביעית.

ואזי "הוא ירפא את מכתו". חז"ל אמרו במדרש בראשית רבה, פרשה י', שהדברים נאמרו על בנות שוח וכו'. עיינו שם, וכן במשנה, בתחילת פרק ה' בשביעית.

והענין כמ"ש הר"ש [הרבי שמעון] רפ"ק [ריש פרק קמא] דדמאי דאמרינן גבי עץ שאכל אדה"ר [אדם הראשון]

דקרו ליה בנות שוח לפי שגרמו שוחה לעולם כו' ע"ש ופי' שוחה יש לפרשו לשון חפירה ובור

הענין הוא כפי שכתב הר"ש בתחילת הפרק הראשון של מסכת דמאי: אומרים על העץ שממנו אכל אדם הראשון, שהוא נקרא "בנות שוח" משום שהמיטו שוחה על העולם וכו'. עיינו שם. אפשר לפרש "שוחה" במשמעות של חפירה ובור,

כמו שוחה עמוקה פי זרות (במשלי כ"ב י"ד) והוא ענין לחצוב להם בארות נשברים הנ"ל גם יש לפרשו לשון הכנעה ושפלות

כמו בפסוק "פי זרות הוא שוחה עמוקה" (משלי כב, יד); והדבר קשור ל"לחצוב להם בארות נשברים" שהוזכר לעיל. אפשר לפרש זאת גם במשמעות של הכנעה ושפלות,

כמו וישח אדם וישפל איש דהיינו שנתמעטה קומתו של אדה"ר [אדם הראשון] והוא ג"כ ע"ד הנ"ל בענין אמלאה החרבה.

כמו בפסוק "וישח אדם וישפל איש": כלומר, קומתו של אדם הראשון התמעטה. וגם ענין זה הוא על דרך מה שנאמר לעיל בענין "אמלאה החרבה".

36 וז"ש [וזהו שכתוב] כי שחה לעפר נפשנו כו' ועש"ז [ועל שם זה] נקרא עה"ד [עץ הדעת] בנות שוח כו' ומשם שורש נה"כ [נפש הבהמית] הגורם שפלות לנה"א [לנפש האלקית] כו' להמשך אחר תאוות נה"כ [נפש הבהמית] וכנ"ל.

וזהו שנאמר: "כי שחה לעפר נפשנו" וכו'. משום כך נקרא עץ הדעת "בנות שוח" וכו'; ומשם שורש הנפש הבהמית, הגורמת שפלות לנפש האלקית וכו', [כך שהיא] נמשכת אחר תאוות הנפש הבהמית, כפי שהוזכר לעיל.

ולעיתיד יתוקן עץ הדעת ויתחבר עם עץ החיים. ואז בנות שוח יהיו עושין פירות לשעתן שיהיה הגילוי למטה

לעיתיד לבוא יתוקן עץ הדעת ויתחבר לעץ החיים. אז בנות שוח יעשו פירות לשעתן: תהיה התגלות למטה

כמו למעלה וכמ"ש בועליך עושיך אלקי כל הארץ יקרא שבכל הארץ הלזו הגשמיות יהיה גילוי אלקות וכתוב יעננו ביום קראנו.

כמו למעלה, כפי שנאמר: "כי בעליך עושיך... אלקי כל הארץ יקרא", כלומר, בכל הארץ הגשמית הזאת תהיה התגלות אלקות. ונאמר: "יעננו ביום קראנו".

וזהו עושיין פירות לשעתן ועמ"ש ע"פ והיה בן הבכור לשניאה. ואזי והיה אור הלבנה כאור החמה כו':

וזהו "עושיין פירות לשעתן". ועיינו במה שנכתב על הפסוק "והיה בן הבכור לשניאה". ואז "והיה אור הלבנה כאור החמה" וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/tzav/5

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק